

R. Junker: A legfontosabb érvek a makroevolúció ellen

Az iskolai- és egyetemi tankönyvekben, továbbá a médiákban a makroevolúciót – kevés kivételtől eltekintve – bizonyított tényként mutatják be. Kétségtelenül léteznek olyan leletek, melyeket elviekben a fajok általános evolúcióját feltételezve is lehet magyarázni. Az ún. „evolúciós bizonyítékok” azonban többnyire a tudományos eredmények egyoldalú értelmezéséből jönnek létre, azaz egyáltalán nem szokás alternatívákra elgondolkodni. Például a fajok hasonlóságát – mint ahogy az ember és majom közötti hasonlóságot is – kritikátlanul azok közös eredetének nyomaiként értékelik. A hasonlóságok valójában ugyanolyan jól visszavezethetők azonos előidézőre is, azaz teremtéssel is magyarázhatók. A következőkben röviden néhány érveléssel szemléltetjük, mik szólnak az általános evolúció, „az amőbától Goethe-ig” (a makroevolúció) ellen.

1. Az élet keletkezése közvetlenül nem vizsgálható

Az élet keletkezése és története megfigyelés és kísérlet útján nem vizsgálható. Senki sem volt jelen, amikor az élet létrejött vagy amikor az ember először megjelent a Földön, ebben a tekintetben közömbös az, hogyan történt a keletkezés maga. Az élet történetét nem lehet „utánacsinálni”, az egyszeri múlt. Ennélfogva természettudományos bizonyíték arra, hogy makroevolúció történt, elvileg nem hozható fel. Ugyanezen okból a teremtésre is igaz az, hogy természettudományosan nem bizonyítható és nem cáfolható.

2. Az élet keletkezése tisztázatlan

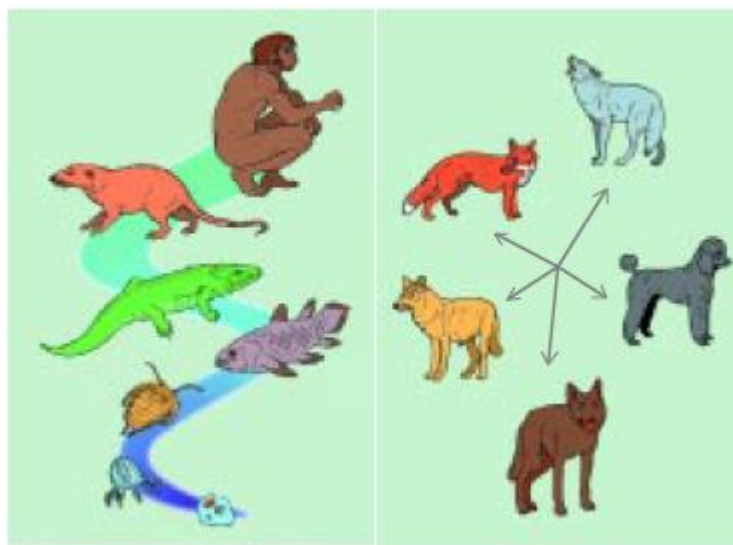
Az élet élettelen anyagból való keletkezése (pl. egy hipotetikus őssevesben a kigondolt korai Földön) kideríthetetlen. Sikertelenül ugyan különféle kísérletekben életfontosságú molekulák legegyszerűbb összetevőinek egy részét előállítani, pl. néhány aminosavat, a protein (fehérje) építőelemei közül az ún. „Miller-kísérlet”-ben. Ezekben a kísérletekben azonban mindig számos más olyan vegyület is keletkezik, amelyek meggátolják, hogy életfontosságú anyagokhoz jussunk el. Az ősseveselmélet adta körülmények között ezért sem sikerült proteinek, nukleinsavakat (örökítőanyag), vagy sejtmembránokat szintetizálni. De még ha sikerülne is ez (amitől igen messze állunk), ezek a termékek nem lennének egyenértékűek az élet létrehozásával. Ehhez roppant bonyolult kölcsönhatások során kellene egymáshoz rendeződniük. Nem ismeretes, hogy irányítás és cél meghatározása nélkül hogyan történhetne ez meg. Még a legutóbbi időkben megfogalmazott alternatív modellek is sok megoldatlan részletkérdést hagynak hátra. Végül az élethez vezető úton – sok más feltétel mellett – genetikai kódnak is létre kellene jönnie. Úgyszintén ismeretlen, hogy a kód, vagyis a hozzárendelési utasítás a DNS-sorrend lefordítására, miként keletkezhetne önmagától a proteinekben.

3. Az új struktúrák keletkezése tisztázatlan

A jól ismert evolúciós mechanizmusok, mutáció (ugrásszerű változások az örökítő információkban, a genomban), szelekció (kiválogatódás) és más tényezők nem elégségesek, hogy az új struktúrák (= makroevolúció, 1. ábra, balra) keletkezését megmagyarázzák. Élő konstrukciók, mint szervek vagy egyéb bonyolult struktúrák (pl. tollak) kizárólag akkor működnek, ha a sok komponens egyidejűleg ép, és ezen kívül rendezettségük időbeli sorrendje is helyes. Nem világos tehát, hogyan tehetnék lehetővé a vélt apró változások a nélkülözhetetlen összetevők szükséges és egyidejű keletkezését. Ezáltal az evolúciós

változások eredetkutatásának központi kérdése megválaszolatlan marad. A komplex struktúrák éppen ellenkezőleg, mint a tervezettség jelei interpretálhatók, azaz mint egyértelmű utalások egy értelmű tervezőre.

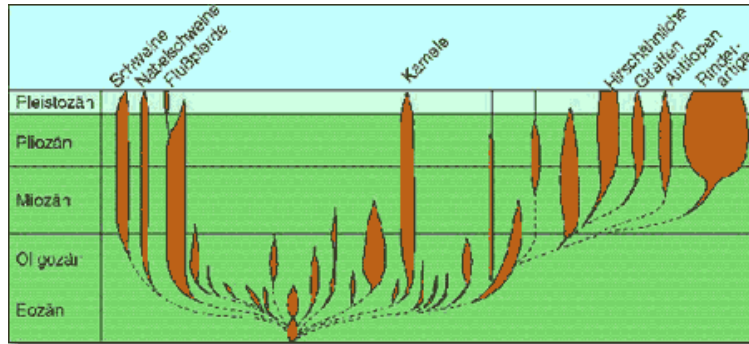
Számos mechanizmus ismert ugyan, amely a fajok változásához vezet, ámde ezek csak a már meglévő, alaptípuson belüli struktúrák variációit és specializációját (= mikroevolúció, 1. ábra, jobbra) teszik lehetővé. Az alaptípusok az élet teremtményegységei („a létrehozott fajok”). Példa erre a lófélék családja (ló, szamár és zebra). További példaként a 2. ábra a kacsaféléket mutatja. Az élővilág képességét a változásra a növénytermesztésben és az állattenyésztésben hasznosítják. A mikro- és makroevolúció között alapvető minőségi különbségek állnak fenn. Fontos ebben az összefüggésben: A tankönyvek szokásos példái az evolúciós (mutáció, szelekció stb. általi) folyamatok megfigyelt működésére vonatkozóan kizárólag a mikroevolúcióra példák (ld. Darwin-pintyek, nyírfaaraszoló lepkék sötét variánsai, kemikáliákra, antibiotikumokra kifejlődő rezisztencia, tenyésztés stb.).

1. ábra: A mikro- és makroevolúció alapvetően eltérő koncepciók. A mikroevolúció meglévő struktúrák variációja (alaptípusokon belül), a makroevolúció pedig új struktúrák keletkezése.

2. ábra: A kacsafélék egy alaptípust szemléltetnek. Egy alaptípushoz tartoznak mindazok a fajták, amelyek direkt vagy indirekt módon (egy harmadikon keresztül) keresztezhetők (tehát keverékek képezhetők).

3. ábra: „Törzsbokor” törzsfá helyett a páros ujjú patások példájában. Az alsó végek (az evolucionisták hiányzó lánczemeinek tartománya) hiányoznak.

4. ábra: Nem jól illik bele a törzsfába. A kacsacsőrű emlős egyesíti magában az emlősök jellemzőit (tejmirigyek, szőrzet), a hüllők ismertetőjeleit (tojásrakás) és egy madárszerű sajátos sajátságát (szarucsőr). További különlegesség, hogy víziállatként ezenkívül még evezőfarokkal és úszóhártyával is rendelkezik.

4. Az átmeneti formák szisztematikus hiánya a paleontológiában (öslénytanban)

Mínt hogy időközben kb. 250.000 faj fossziliája (kövületeként, lenyomatként stb.) vált ismerté, változatlanul fennáll – mint ahogy már Darwin idején is – a hiányzó, illeszkedő lánczemek problémája. Olyan élőlények nagyobb csoportjai bukkannak elő a földtörténetben való megjelenésük kezdetétől fogva hirtelen nagy számban és különféle formákban, amelyek csak kivételesen támaszthatók alá némiképpen megfelelő átmenetekkel. Az élőlények nagyobb csoportjainál hiányoznak tehát a szabályos, evolucionista átmeneti formák mind a mai korban, mind pedig a kövületekben fennmaradt szerves organizmusok közül. Ez érvényes lefelé egészen az alaptípusokig. A törzsfák következésképpen nem faszzerűek, hanem kiritkított bokroknak látszanak (3. ábra); emellett hiányoznak az alsó ágak és más ágak (amelyeken a kisebb ágak elágazásainak kellene megtalálhatónak lenniük). Bizonyos vitatott köztes formák, mint az „ősmadár” Archaeopteryx fokozatos kifejlődése sem bizonyított, és alternatív módon, önálló alaptípusként is értelmezhető.

Ami a fossziliákat illeti, arra kell hagyatkoznunk, hogy a fossziliakerakódások sorrendje az evolúciós modellek várakozásának megfelel, mivel a teremtéstan keretében jelenleg nem áll rendelkezésre kielégítő magyarázat. Az iskolai oktatásban, a múzeumokban stb. rendszerint csak ezt az evolúciós aspektust mutatják be, ezáltal persze egészen elferdített kép keletkezik.

5. Építőelemek rendszere

Az élővilág sajátosságai alapján olyan rendszertelenül van felosztva, hogy nehéz a törzsfákat rekonstruálni, sőt félreérthetetlen módon gyakran nem is lehetséges. Az egyes sajátságok gyakran jelennek meg úgy, mintha a különböző altípusokban a rendelkezésre álló alkotóelemeket más-más módon rakták volna össze (ld. 4. ábra). Ez fokozottan mutatkozik meg az élőlények örökítő információjának a szervezettségében. Az építőkövek ilyen jellegű rendszere a teremtésmodell keretén belül könnyen értelmezhető, mivel a teremtőnek szabad keze van a sajátságokat tetszése szerint kombinálni.

Fordította: Pál Zoltán